

Mamica sanja . . .

Pri oknu v preprosti izbici sedi mamica. Nogavica, ki jo plete, ji je zdrsnila v naročje. Koščen prsti so se ji sklenili k molitvi. Ustnice ji šepečejo pobožne vzdihne. Po velem, zgubanem licu zdrkne solza za solzo.

Naravo krasé zadnji cvetovi. Solnce jo obseva vedno medleje. Moreč in strah navdajajoč mir vlada povsod. Narava žaluje.

Mamica plaka. Ne razvedri se ji lice, odkar jo je zapustil sin edinec. Tudi mamici ni prizanesla, niti v zadnjih dneh njenega življenja, usoda silnega udarca, neizmerne bolesti. Kruto ji je uničila vse upanje. Edinega sina je poslala v bran domovine. Žrtvovala ga je domovini, dasiravno ji je krvavelo srce, ko je odhajal ljubljenec, edinec, vsa njena opora, njena radost in njen ponos.

Mamica išče tolažbe v molitvi. Srečnejša je, lažje ji je pri srcu, kadar prosi blagoslova božjega sinu. Tolaži se in upa, ko moli za svidenje, morda zadnje svidenje, preden ji zatisne smrt trudne oči.

Skozi okno posije solnčni žarek na srebrnosivo glavo mamice. Kako ji ta solnček dobro dé! Tiho, sladko pride spanec. Mamica zadremlje.

Mamica spi. Po dolgem času zopet sniva sladko. Z obraza ji izgine strah, bolest in skrb. Zvedri se ji lice. Mamica zasanja.

Sanja o veliki sreči, o neizmernem veselju. Sin se vrača domov zdrav in vesel. V snu sliši mamica ljubi, dragi ji glas: »Bog z vami, mamica! Vojna je končana. Zmaga naša! Ne ločimo se več!«

In mamica se oklene sina ter plaka solze sreče in radosti.

* * *

Daleč tam v sovražnikovi deželi kopljejo vojaki grob. Počasi, prav počasi in svečano spuščajo tovariša dol. Bil je zvest tovariš, branitelj domovine, pa je padel na bojnem polju. Včeraj je še pisal mamici

pismo polno tolažila: »Kmalu bode konec vojne, in vrnem se zopet domov!«

Mamica pa še spi in sanja. Sanje so ji umirile srce. Smehlja se ji lice. Da se le ne vzdrami! . . . Kako sporočilo jo čaka!

* * *

Truplo edinca, junaka, počiva v tujini. Njegov duh pa čaka v nebesih na mamico in na dan, da se snide ž njo. Kmalu, skoro gotovo kmalu bode mamica pri njem.

Fr. Zupančič.

Na Miklavžev večer.

Oj, v kočiji biserni
k nam se pelje Nikolaj;
sveti je zapustil raj,
da nam razdeli dari.

Ž njim pa angelci gredo;
rajski jih obseva žar,
v zlatih torbicaх pa dar
nesejo nam na zemljo!

Le nesite brž dari!
Vse je že nastavljeno;
in srce pripravljeno,
o Miklavž, za čednosti.

Bogumil Gorenjko.

